

ת"ד 10413/12/19 - מדינת ישראל נגד גור אריה מינצר

בית משפט השלום לתעבורה במחוז תל-אביב (בת-ים)

ת"ד 10413-12-19 מדינת ישראל נ' מינצר
בפני כבוד השופט, סגן הנשיא עופר נהרי

בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

גור אריה מינצר

ע"י ב"כ עו"ד נועה מנחמוב

הנאשם

הכרעת - דין

כנגד הנאשם הוגש כתב אישום אשר בו יוחסו לו עבירות של נהיגה בחוסר זהירות, אי שמירת מרחק, התנהגות הגורמת נזק ואי מסירת פרטים בתאונת נזק בלבד.

בפרק העובדות של כתב האישום נטען שבעת שהנאשם נהג ברכב פרטי מסוג ביוליק ברחוב גבעת התחמושת מכון יגאל אלון לכוון קפלן והתקרב לצומת המרומזר עם רחוב בגין בסמוך לקניון עזריאלי בתל אביב נהג הוא בחוסר זהירות בכך שלא נתן תשומת לב מספקת לדרך, לא שמר על רווח מספיק אשר יאפשר לו לעצור בכל עת את רכבו על מנת למנוע תאונה, התקרב יתר על המידה אל רכב פרטי מסוג ב.מ.וו מיני קופר שנעצר בעקבות אור אדום שדלק בכוון נסיעתו, והתנגש ברכב המעורב הנ"ל מאחור וכי תוצאה מתאונה זו ניזוקו כלי הרכב המעורבים.

עוד נטען בכתב האישום כי על אף שהנאשם היה מעורב בתאונה דנן אשר בה ניזוק רכוש, עזב הוא את מקום התאונה מבלי להשאיר פרטים.

בישיבת ההקראה שהתקיימה השיבה ההגנה כי יש הודאה במצוי בסעיפים 1,2,3,4, לעובדות כתב האישום וכי יש כפירה בסעיף 5 לעובדות כתב האישום - סעיף שעניינו הטענה בדבר עזיבת מקום התאונה מבלי להשאיר פרטים.

באשר לסעיף 3 לעובדות של כתב האישום, ביקש במעמד ההקראה הנאשם עצמו, ומעבר להודאה שנמסרה מפי באת כוחו, לומר הערה כדלקמן: "נכון שאנו מודים בסעיף 3 אך זה היה במהירות אפס אגב תמרון קל עם הרכב שהיתה לי טעות בשיפוט במעגל התנועה, חשבתי שאני אעבור אך לא עברתי".

לאור הכפירה נקבע והתקיים בתיק זה הליך הוכחות אשר במסגרתו נשמעו העדים והוגשו המסמכים הבאים :

מטעם התביעה העיד הנהג המעורב (נהג רכב המיני קופר), מר יריב שריקי (ע.ת.1) אשר במסגרת עדותו ובהסכמה הוגשה "הודעה על תאונת דרכים נזק בלבד" אשר מסר אדם זה במשטרה (סומנה ת/1).

מטעם התביעה גם הוגשה, בהסכמה, הודעת הנאשם במשטרה (סומנה ת/2).

מטעם ההגנה העיד הנאשם מר גור אריה מינצר (ע.ה.1) וכן בת זוגו לשעבר הגברת עינת ינושוק. (ע.ה.2).

לבקשת ההגנה הוגשו מטעמה תמונות אשר צולמו על ידי ע.ה.2 - תמונה אשר הוצגה למעורב על ידי ההגנה בחקירתו הנגדית (סומנה נ/1) ומקבץ תמונות נוספות נ/2.

לבקשת ההגנה, ובהסכמה, הוגשה גם "הודעה על תאונת דרכים" אשר בה דווח של המעורב לחברת הביטוח - מסמך הנושא תאריך 11.11.18 (נ/3).

ב"כ הצדדים סיכמו בעל פה.

מסקנתי בעקבות התרשמותי הישירה מהעדויות ומתן הדעת לראיות, לתוכן העדויות ולסיכומי הצדדים, הינה כי התביעה הוכיחה כנדרש את כל עובדות כתב האישום וכי דין הנאשם להרשעה בכל אשר יוחס לו בכתב האישום.

ואלה הן נימוקיה המפורטים של הכרעת הדין:

תחילה לעניין האחריות לתאונה ובהמשך לעניין אי מסירת הפרטים ועזיבת מקום התאונה על ידי הנאשם מבלי למסור כאמור פרטים.

וכך הם פני הדברים לעניין האחריות לתאונה:

הסניגורית מסרה בשם מרשה הודאה בעובדות 1 עד 4 לכתב האישום שהינן כל העובדות העוסקות ב מצב הדברים בכביש ובכלל זה התנהלות הנאשם כנהג ובכלל זה המצוי בסעיף 3 לעובדות אשר בו מתוארת בכתב האישום נהיגה חסרת זהירות מצד הנאשם, אי שימת לב מספקת לדרך מצד הנאשם, אי שמירת רווח מצד הנאשם, התקרבות הנאשם יתר על המידה עם מכוניתו אל הרכב המעורב והתנגשות הנאשם ברכב המעורב וגרימת הנזק.

בהסתיוגותו של הנאשם בישיבת ההקראה אין בכל הכבוד כל ממש וכל הגנה לעניין אחריותו לגרימת התאונה, שכן, עת הנאשם מסייג ואומר כי הפגיעה שלו ברכב המעורב היתה במהירות נמוכה, או אגב תמרון קל לדבריו מצידו, או לדבריו

בשל טעות בשיפוט שלו, הוא בעצם אומר במילים אחרות כי נהג בחוסר זהירות, לא נתן תשומת לב מספקת לדרך, לא שמר מרחק מרכבו העומד של המעורב, התקרב אליו יתר על המידה ופגע בו.

יתרה מכך, הנאשם עצמו בעדותו אומר את הדברים הבאים:

"קצה הרכב שלי נגע בקצה הרכב של שריקי... זה אירוע שאין בו ספק אני מאחוריו, האחריות חלה עלי, כך מקובל, מי שמאחור הוא האחראי". (ציטוט מתוך עדותו של הנאשם בעמוד 17 שורות 14-20 לפרוטוקול).

עדת ההגנה מטעם הנאשם (ע.ה.2) מציינת אף היא: "... ופתאום גור אמר לי שכנראה פגענו במישהו..." (עדותה בעמוד 22 שורה 24 לפרוטוקול).

ובכן, ניכר כי אין לי אלא להסביר לנאשם הנכבד, לאור הסתייגותו בישיבת ההקראה על כי לדבריו הפגיעה שלו ברכבו העומד של המעורב שהמתין ברמזור אדום היתה לדבריו במהירות אפס ואגב תמרון קל לדבריו של הנאשם, או כטעות בשיפוט שלו לדבריו או "חשבתי שאני אעבור אך לא עברתי", אינם היבטים אשר שומטים את הקרקע מהיבטי הרשלנות המפורטים בסעיף 3 לכתב האישום אשר בו כאמור גם נמסרה הודאה ממילא.

היבטים אלה אשר ציין הנאשם בהסתייגותו, לא רק שאינם פוגעים בטענת המאשימה בדבר נהיגה חסרת זהירות מצד הנאשם, אי שימת לב מספקת, אי שמירת רווח וגרימת התאונה, אלא הם היבטים אשר מפי הנאשם עצמו אף מחזקים את טענות המאשימה בסעיף 3 לכתב האישום.

המעורב תיאר - וזאת לא נסתר - כיצד בעודו עומד עם רכבו בצומת, הרגיש לפתע מכונית פוגעת וגוררת אותו בעודו עוצר באדום.

המעורב תיאר שהנאשם ניסה להשתחל בין מכוניות ופגע ברכבו (ראה עדותו של המעורב בעמוד 4 לפרוטוקול).

עדותו של המעורב בהקשר דינמיקת התאונה לא נסתרה בכל דרך ולמעשה אף חוזקה מגרסתו של הנאשם עצמו.

אסביר לנאשם כי מצופה מנהג עת הוא מתקרב לצומת בו עומדים כלי רכב באור אדום שלא לבצע "תמרון", שלא לעשות "טעות בשיפוט", אלא לנהוג בזהירות ולא לפגוע בכלי רכב אחרים.

ובכן, לא רק שהודאה בסעיף 3 לעובדות וגם הודאה בתוצאות יש כאן, אלא שגם אין כל ממש, בכל הכבוד, בהסתייגותו של הנאשם בישיבת ההקראה לעניין האחריות שלו לתאונה.

צריך היה הנאשם להתכבד ולשים לב לדרך, להימנע מהתמרון שבחר לעשות בין כלי רכב עומדים, לשמור מרחק, ולהימנע מלפגוע בכלי רכב אחר בין אם במהירות גבוהה ובין אם בנמוכה.

לסיכום נקודה זו: אחריותו של הנאשם לקרות התאונה הוכחה כדבעי ואין למצוא בהקשר זה בדבריו כל הגנה.

יהיה אם כך מקום להרשיעו בהכרעת דין זו (בסופה) בעבירות של נהיגה בחוסר זהירות, אי שמירת מרחק והתנהגות

הגורמת נזק כמיוחס לו בכתב האישום בחלק העוסק באחריות לתאונה.

כעת, ובהמשכה של הכרעת דין זו, יתמקד הדיון בשאלה האם עלה בידי התביעה להוכיח כנדרש גם את יסודות העבירה הנוספת שיוחסה לנאשם בכתב האישום והיא עבירה על תקנה 145 (א) לתקנות התעבורה (אי מסירת פרטים).

תשובתי על כך היא כאמור גם כן בחיוב.

אסביר:

תקנה 145 (א) לתקנות התעבורה, היא חיקוק המצוי בדין של מדינת ישראל והיא קובעת כדלקמן:

"נהג רכב המעורב בתאונה או בפגיעה ברכב אחר, או ברכוש אחר, שאינו רכב, הנמצא על הדרך או סמוך לה, ונגרם נזק לרכב האחר או לרכוש האמור בלבד, ימסור בו במקום לנוהג הרכב האחר או לבעל הרכוש או לממונה עליו או לשוטר שהזדמן למקום את שמו ומענו, את מספר רשיון הנהיגה שלו ואת מספר הרישום של הרכב שהוא נוהג בו ושם בעליו ומענו, וכן את מספר תעודת הביטוח ושם החברה המבטחת, ויצגי לפי דרישתם את אחד מאמצעי הזיהוי כמפורט בתקנה 9 א' (1) ואת תעודת הביטוח וירשה להעתיק כל פרט הרשום בהם".

הנאשם לא פעל בעקבות התאונה דנן אשר לה גרם, כמצוות התקנה האמורה ולא מצאתי כי היתה לו סיבה ראויה שלא לעשות כן.

למעשה, התרשמותי מהמכלול שהובא בפני היא שבכל הכבוד, הנאשם התנהל לאחר האירוע התאונתי באופן מתנשא אשר קשה להשתחרר מן הרושם כי הוא גובל אף אולי בבריונות, אשר כלל כל פעולה אפשרית של התחמקות ממתן פרטים והתרחקות מהמקום ובכלל זה עזיבת המקום תוך תימונים נוספים לאלה שגרמו לתאונה, ובכלל זה עליה על אי תנועה עם רכבו עת שב והתבקש למסור פרטים ולא לברוח.

המעורב - אשר על פי התרשמותי הישירה מעדותו מסר גרסה מהימנה וקוהרנטית - תאר כיצד שב הוא וביקש מהנאשם ליתן פרטים אך זה האחרון ובת זוגו, גיחכו, שיחקו עם המוזיקה ברכבם, נמנעו מלתת למעורב פרטים למרות שהוא אף נאלץ להבהיר להם באמצעות הצגת מכשיר הטלפון שלו ומלל ככל שיכול היה על כי הוא אף על הקו עם המשטרה (ולא נסתר בכל דרך שהמעורב פנה למשטרה והזמין משטרה), ולאחר זמן עזב הנאשם עם רכבו את המקום תוך תמרון נוסף כאמור שכלל עליה מסוכנת ואסורה על אי תנועה ועזיבת המקום.

חברתו של הנאשם (ע.ה.2) שבה ונשאלה בחקירתה בבית המשפט בדבר מוסיקה וגיחוך ביחס למעורב ובעת בקשתו החוזרות של המעורב מהנאשם כי ימסור פרטים, ובכל הכבוד, לא הכחישה ע.ה.2 קיום מוסיקה וגם נמנעה מלהשיב תשובה עניינית ובהירה לגבי טענת המעורב בדבר גיחוך מצד הנאשם ומצידה ולמעשה לא הכחישה דבר הגיחוך וזאת על אף שנשאלה על כך.

בגרסתם של הנאשם וחברתו, מצאתי בכל הכבוד, אי התאמה בין מה שהם תארו כפחד שלהם מהמעורב (כך לטענתם) לבין זה שעם כל התאורים המופלגים לטעמי האלה, לא מצא איש מהם להתקשר מיוזמתו למשטרה בשום שלב לאחר האירוע, על אף שהאירוע תואר על ידם ככה טראומתי עבורם לשיטתם.

אכן, המעורב הכיר בכך שהתרגז עת לאחר שרכבו החדש נפגע נתקל הוא בסירוב לכך שימסרו לו פרטים, אך לא מצאתי כל ביסוס לכך שנמנע מהנאשם למסור לו פרטים.

הנאשם ובת זוגו נותרו ברכב, לא פתחו בשום שלב את חלונות הרכב, ולאחר מכן ולמרות הפצרותי ותחנוני של הנאשם

עזבו את המקום.

הנאשם טען כי הציג דרך שמשות הרכב שלו שהיא סגורה למעורב או את תעודת הזהות שלו או את רשיון הנהיגה שלו (לא ידוע מה), אלא שמסיבות שלא הובררו מפי הסניגורית בתיק זה, בחרה הסניגורית שלא לעמת כלל את המעורב בחקירתו הנגדית המקיפה שערכה הסניגורית מול המעורב, בגירסה זו של מרשה בדבר טענה כי מסמך כלשהו הוצג דרך השמשה, ולא שאלה את המעורב כל שאלה על גרסת הגנה זו.

חברתו של הנאשם (עדת הגנה 2) הרבתה, כך ניכר, בביצוע צילומים במהלך האירוע (ראה נ/1, נ/2) אך אין למצוא (מסיבה שלא הובררה) מדוע לא הוגש צילום כלשהו המעיד שהוצגה דרך השמשה תעודת זהות.

אף לא הוברר לכמה זמן הוצג מסמך שכזה, ככל שהוצג.

אך מעבר לכך, ואף אם הייתי נותן אמון על כי תעודת זהות או רשיון נהיגה הורמו והוצגו בשעת לילה דרך שמשה סגורה ולזמן לא ידוע, עדיין נשאלת השאלה האם לכך התכוון מתקין התקנות בתקנה 145 (א) לתקנות התעבורה.

כך למשל, תקנה 145 (א) דורשת מנהג למסור, בין היתר, את השם והמען של בעליו של הרכב.

והנה, הוברר מפי הנאשם בת/2 כי: "נהגתי ברכב ביואיק הרשום על שם אמי ומרשה לי לנהוג בו". (ת/2 שורה 4).

הנאשם גם ציין אגב בעדותו באשר לרכב זה, את הדבר הבא: "יש לי רכב שלא כל כך אכפת לי ממנו..." (עמוד 18 שורות 4,5 לפרוטוקול).

ובכן, למשל כאמור כלום על פי תקנה 145 (א) לתקנות התעבורה, לא היה זכאי המעורב לקבל את פרטי בעל הרכב אשר ממנו נפגע? (רכב אשר הסתבר כי שייך כאמור לא לנאשם אלא לאמו).

האם ניתן לראות במצוות המחוקק בתקנה האמורה על כי גם נדרשים להימסר פרטים נוספים ובכלל זה תעודת ביטוח (ככל שקיים ביטוח) על מנת שניתן יהיה להיפרע נזק (כפי שאכן בסופו של יום שילם הנאשם באמצעות חברת הביטוח שלו).

האם, ככל שכל כך חששו הנאשם ובת זוגו ונחשפו לטענתם לאדם כועס שאף עקב אחריהם בזהירות כעצת המשטרה, עת התחמקו ממנו ועזבו את המקום, לא היה מקום מצד מי מהם לפנות למשטרה בתלונה?

לכשנשאל הנאשם על ידי בית המשפט מדוע, בשים לב לגירסתו שלו, לא בחר לאחר האירוע לפנות ביוזמתו למשטרה, ולומר כי התרחשה תאונה והוא היה כביכול מנוע מלמסור פרטים, למסור פרטיו למשטרה או להגיש תלונה על אלימות ואיומים במשטרה, התקשה להשיב הנאשם פרט לכך שבחר הוא בבית המשפט לטעון כי המשטרה "רודפת אותו" באופן כללי בשל דעותיו.

לא מצאתי כל עיגון בראיות שבפני לטענות אלה או להסבר מניח את הדעת לפער בין תאוריו של הנאשם וחברתו בדבר התנהלות קיצונית כביכול מצד המעורב לבין אי פניה בשום שלב למשטרה לדווח על כך.

הסניגורית ביקשה להגיש את המסמך "הודעה על תאונת דרכים" שהגיש המעורב לחברת הביטוח (מתאריך 11.11.18) ותהתה כיצד היו למעורב בסופו של דבר הפרטים של הנאשם באשר לאירוע שהתרחש באוגוסט 2018.

המעורב שב והסביר בהקשר זה כי הפרטים הושגו בסופו של דבר מכך שמסר את מספר הרכב של הנאשם.

בתמונות נ/1 ונ/2 שצולמו על ידי חברתו של הנאשם אכן רואים קרבה של המעורב רגלית ליד רכב הנאשם לאחר האירוע, והמעורב גם הכיר כאמור בכך שאכן כעס ויתכן כי גם צעק.

אלא שלא השתכנעתי כי באלה היתה סיבה מספקת לאי מסירת פרטים כנדרש.

לציין אגב כי לא בכדי, ובכל הכבוד והזהירות, שאלתי במהלך הדיון את המעורב לגובהו והוא השיב כי גובהו 1.59 ס"מ.

המעורב גם דחה מכל וכל את גירסת הנאשם (אשר על פי התרשמותי הסובייקטיבית הוא אדם גבוה ומוצק מהמעורב) על כי כביכול היתה סיבה לנאשם לחשוש ממנו מאלימות ובפרט שהנאשם עצמו, יש לשים לב, תאר היווצרות פקק תנועה במקום ובאחת התמונות שצילמה חברתו, אף נראה עובר אורח ליד המעורב וגם על כך נשאל המעורב.

וכאמור, וככל שהנאשם כה חשש לפתוח חלון או לצאת ולמסור פרטים, מדוע לא פנה בנסיבות שכאלה למשטרה.

נשאלת השאלה מדוע לא נותר הנאשם במקום בא בשעה שהמעורב עצמו שב ואמר לו ככל יכולתו דרך שמשת הרכב הסגורה של הנאשם ואף הציג לנאשם כי הוא הזמין משטרה והמשטרה על הקו, נשאר להגעת המשטרה.

יתרה מכך, אף לא נסתרה גרסת הנאשם כי בקרבת מקום היו שוטרים במשימה אחרת (של השגחה על הפגנה) והאם גם זה לא השרה בנאשם בטחון למסור כהלכה פרטים, או כלשון תקנה 145 (א) "...או לשוטר שהזדמן למקום", או אף מאוחר יותר בתחנת משטרה בנסיבות שכאלה שתוארו מפי הנאשם וחברתו לשיטתם.

לבסוף, לא אצא ידי חובה באם לא התייחס לפסיקה אשר אליה הפנתה הסניגורית בסיכומיה.

בכל הכבוד, חלקה של הפסיקה האמורה עוסק בכך שמלכתחילה לא עלה באותם מקרים בידי התביעה להוכיח מעבר לספק סביר כי בכלל התרחשה פגיעה והתרחשה תאונה והיה נזק אשר בעקבותיהם קמה חובה למסור פרטים.

לא כך במקרה שבפנינו.

ובאשר לדברים שהעלתה הסניגורית לעניין מסירת תעודת הביטוח בשם החברה המבטחת, הרי שאין לי אלא להזכיר שתקנה 145 (א) היא חיקוק כאמור אשר לא בוטל ואיננו אות מתה.

לאחר כל אלה, ואף לאחר ששמתי לנגד עיני כי עדות יחידה מטעם התביעה מצויה בפני וכי מדובר גם בעדות של מעורב, ולאחר שהתרשמתי כאמור באופן ישיר מהעדויות כולן, אני רואה ליתן אמון בעדותו של המעורב על אשר התרחש הן במהלך התאונה (הפגיעה ברכבו בידי רכב הנאשם) והן על אשר התרחש לאחר התאונה והימנעותו, ללא הצדקה, של הנאשם מלמסור פרטים כמצוות הדין.

אשר על כן, ובשים לב לכל המפורט ומנותח לעיל, מורשע בזאת הנאשם בכל המיוחס לו בכתב האישום.

ניתנה היום, י"א תמוז תשפ"א, 21 יוני 2021, במעמד הצדדים

